

[Starcke.]

baade af Dagbladene og af Avislæserne, fordi vi har Typografstrejke, men bortset fra den Lammelse, som Kunsten og de videnskabelige Publikationer lider under, er det tvivlsomt, om Typografstrejken gør større Skade, selv om den i visse Retninger er farlig. Det farlige ligger deri, at man risikerer under Typografstrejken, at Folk begynder at tænke selv. Det er det værste, der kan ske, set fra de gamle Partiers Synspunkt, og det er derfor forstaaeligt, at de Partier, der stærkest gaar ind for Statens Overmagt og faderlige Formynderskab, ikke har turdet løbe den Risiko at lade deres velorganiserede Vælgermasser være uden Aviser. Og dog er det forgæves, for der er stor Uro og Opbrud inden for Arbejderklassen. Man kan se, at der er Utilfredshed med Socialdemokratiet, ellers vilde Kommunisterne aldrig have faaet den Vækst, de har faaet, og man kan se, at der er Utilfredshed med Kommunisterne, ellers vilde de aldrig have faaet den Tilbagegang, de nu har faaet. Man svinger frem og tilbage og spejder efter en Vej frem, som ikke anvises fra noget af disse to Partiers Side. Men Pressen betyder ikke saa meget. Man saa det under Landstingsvalget, da Retsforbundet, uden at det har nogen som helst Dagspresse, havde en opsigtsvækkende Fremgang, 7-doblede Antallet af sine Valgmænd, fra 4 til 28. Vi var det eneste Parti, der havde flere Stemmer ved Landstingsvalget end ved Folketingsvalget til Trods for, at Vælgerkorpset er mindre talrigt og vi væsentligt har vor Tilslutning fra de unge. Derfor har vi i Dag Grund til at sige: vi har vundet et Slag, der er Tid til at vinde et nyt.

Nu er der det ved Pressen, at det er ikke Journalisterne, der er noget i Vejen med, de er som Regel allright, men de har deres Direktiver fra Redaktionerne, og disse har dem igen fra Bladejerne og Aktionærerne samt fra de Kapital- og Klasseinteresser, der som Regel staar bagved.

Noget ligger vel ogsaa deri, at mange Læsere kun har Lyst til at læse deres egne forudfattede Meninger og indgroede Fordomme. Men Fordomme fordummer. Vaner koster intet Besvær, og derfor kan man se, at Partier, i hvis Programmer der ikke er meget Tyggemad, for en Tid kan holde det gaaende paa Vane. Man ser det til Dels med Dansk Samling og med det højtærede Regeringsparti. Disse to Partier er i denne Retning to Alen af et Stykke.

Venstre holdes væsentligt sammen af Vane og Tradition. Den højtærede Stats-

minister har ingen økonomisk eller demokratisk Politik. Den Lovgivning, vi har faaet præsteret i det sidste Aars Tid, angaar gennemsnitlig kun Smaatterier, men til Gengæld Smaatterier i Massevis. Paa intet Punkt gaas der til Bunds. Paa alle Punkter gaas der udenom. De to Spørgsmaal, som tangerede det fundamentale Jordspørgsmaal, nemlig Grundtigningsskylden og Jordlovene, er der kludret med. De er blevet forsinket, og de er fremkommet i en ineffektiv Form, og i den Form, hvori de har Udsigt til engang at blive gennemført, vil de være uden social Betydning. Nu er der det ved det, at hvis man skulde skifte Regering fra det højtærede Regeringsparti over til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Parti, saa vil der utvivlsomt komme mere Intensitet i Bagvendtheden, idet det er min Opfattelse, at det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft vil intensivere den Restriktionspolitik og Indskrænkningspolitik, som den højtærede Regering gaar ind for. Jeg nærer absolut ingen Mistanke om, at den højtærede Statsminister nærer Tanker om at blive en Fører eller en Kejser, selv om han i nogle Øjne staar som saadan, men man behøver ikke at være Kejser, selv om ethvert Barn kan se, at man ikke har noget paa. Venstre har ingen aandelig Energi mere, ingen Frihedsvilje. Det rusker ikke i Burets Tremmer, men sætter stadig flere Stænger i. Det varetager ikke engang længere Landbrugets Interesser, men holder Haanden over den Jordspekulation og den Pantsætningspolitik, som er det arbejdende og producerende Landbrugs værste Fjende. Vi ser det gennem Regeringens Jordpolitik og Skattepolitik. Med begge Hænder øses der indirekte Skatter ud over den jævne Befolknings Forbrug. Man undergraver Landbrugets Rentabilitet og Konkurrenceevne derigennem, at man stadig giver Lov til at udmarve Rentabiliteten og Konkurrenceevnen ved Pantsætningspolitikken, medens Regeringen forsigtigt holder sine rystende Hænder tilbage fra at røre ved den graadige Jordspekulation, der udmarver vor Økonomi.

Det eneste lille Lyspunkt, der findes i Venstres handelspolitiske Historie, er Toldloven af 1908. Den betød i visse Retninger et utvivlsomt Fremskridt, men i mange Retninger et alt for lille Fremskridt og i enkelte Retninger et Tilbageskridt, for ogsaa dengang viste det sig, at Privatinteresser havde Indflydelse paa Fastsættelsen af Toldsatserne. Tolden blev nedsat paa mange Artikler, men den blev forhøjet for to Artiklers Vedkommende, Tekstil og Glas, i hvis Fremstilling et Par kendte Landstingsmænd den-